

CRISTIAN
MUNTEAN

POEME
din
EXIL

26 MARTIE - 15 MAI

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2020

Cuprins

Dintr-un exil interior	25 Aprilie.....	57
<i>de Răzvan Voncu</i>	26 Aprilie.....	59
26 Martie.....	27 Aprilie.....	62
27 Martie.....	28 Aprilie.....	63
28 Martie.....	29 Aprilie.....	64
29 Martie.....	30 Aprilie.....	65
30 Martie.....	1 Mai.....	66
31 Martie.....	2 Mai.....	67
1 Aprilie.....	3 Mai.....	68
2 Aprilie.....	4 Mai.....	69
3 Aprilie.....	5 Mai.....	70
4 Aprilie.....	6 Mai.....	72
5 Aprilie.....	7 Mai.....	73
6 Aprilie.....	8 Mai.....	75
7 Aprilie.....	9 Mai.....	76
8 Aprilie.....	10 Mai.....	78
9 Aprilie.....	11 Mai.....	79
10 Aprilie.....	12 Mai.....	80
11 Aprilie.....	13 Mai.....	82
12 Aprilie.....	14 Mai.....	83
13 Aprilie.....	15 Mai.....	85
14 Aprilie.....	I.....	86
15 Aprilie.....	II.....	87
16 Aprilie.....	III.....	88
17 Aprilie.....	IV.....	90
18 Aprilie.....	V.....	92
19 Aprilie.....	VI.....	93
20 Aprilie.....	VII.....	95
21 Aprilie.....	VIII.....	96
22 Aprilie.....	IX.....	97
23 Aprilie.....	X.....	98
24 Aprilie.....	XI.....	100

26 Martie

Se lasă liniștea peste oraș, a început să-mi fie
frică de întunericul meu ce nu aduce lumină.

Curg rugăciuni silabisite de buzele pierdute în
zgomotul vieții.

Știu că nădejdea e un alt mod al prezenței lui
Dumnezeu în mine... ea se așază ușor în rugul
sufletului deschizându-mi cămara de lumină.

Să exersăm îmbrățișarea ca formă de rugăciune
colectivă, abia acum simțim cât de înălțător era
un gest firesc și demodat deopotrivă, dar câtă
liniște adun-acum același gând.

A trecut ziua, s-a adăugat vremelniciei, lacrima a
căzut curat, mi-a odihnit chipul luminându-mă
cu chipurile voastre.

Am născut rugăciune de slavă, ne-a adus
Dumnezeu să ne împărtășim chipurile.

Am observat că al meu și-a pierdut strălucirea...
nu se mai oglindește în voi.

A rămas așteptând...

S-a deschis cartea de lumină,

Domnul mă ține de mână și-mi zâmbește, vă
vede prin ochii mei luminând.

Să ne bucure Dumnezeu înlăcrimat!

Am recitat fericirile în miezul zilei, îngerii le șopteau printre ochi mulți și aripi serafice... am crezut un moment că nu sunt pentru noi. Cum să vrea Dumnezeu să fim fericiți de întristare?

Am înțeles că ne privește din alt unghi... se uită bucuros la noi, ne-a îmbrățișat întristarea cu mângâiere adâncă, fericindu-ne.

Mă întreb dacă Ovidiu n-ar fi fost exilat, ar mai fi scris vreodată Tristele?...

V-am cuprins în rugăciunea Sfintei Liturghii cu lacrima amintirilor îmbrățișate de dor. Biserica își pierduse vibrația respirațiilor ce judecau prezența.

E singurul loc în care mă simt un om liber în ciuda tuturor celor care vor să mă-ngrădească.

Am privit pe geam strada pustie.

Casele au devenit peste noapte celule dispuse, ordonat, în șir... le-am pierdut șirul gândindu-mă că voi le-ați transformat în libertate.

Așteptăm mereu semn, ca și cum n-am ști că el
e parte a ființei noastre rănite...

V-am privit pe fiecare azi în biserică, n-am știut
c-am învățat să vă recunosc locurile...

Am crezut că le port așa, în inima dăruită
spre neuitare. Ați prins loc de îngeri... foșnind
innuri de aducere-aminte a Împărăției.

M-a prins poemul la agățat cuvinte, se făcuse seară în cetate... căutam lampadarul aprins cu o vreme în urmă de amintirile voastre.

V-am simțit lucrându-vă viața în ritm de toacă printre cuvinte ce vă mângâiau cu amintiri.

Dați-le drumul să zboare, veseliți făptura cu apă curată, nu e necesar acum să fie sfințită.

O sfințiți voi, cu sufletele voastre întrupate.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

A mai trecut o zi, nu știu cum vă numărați voi, fetele, zilele până când nașteți, dar eu m-am trezit numărând zilele ca-ntr-un exil.

Ce dacă viața mea e un exil până când revăd chipul Ei, al mamei mele și al mamei mamei mele... doar atât pot să văd. Pentru Ea exilul meu are alt sens... oare nu e bucurie?

S-a născut prunc în împărăție, oare nu așa ne-am primit și noi pruncii învingând neliniștea fapturii? Am înțeles abia acum că liniștea omoară simțurile din afară și le trezește pe cele dinăuntru. Se pare că exilul m-a răzbunat.

Azi am intrat pe furiș în biserică

păstra de cu seară o tăcere adâncă... n-am mai simțit vreodată atâta tăcere... mă cuprinsese și mă făcuse mut... am tămâiat, ca-n fiecare zi, icoana Maicii cu Pruncul.

N-am observat până acum ce cald ne privea pe toți din icoană... am simțit tăcerea lăcrimând și chipuri de sfinți din icoane zâmbind... se făcea lumină mare în suflet și totul tăcea a Cuvânt.

Am așteptat să se liniștească bucuria, să rămân
cu chipurile voastre de lumină.

N-ați înțeles că lumina zâmbește cu ochii?...
n-ați simțit și voi nevoia de-a spune nimicuri
ca să vedeți cum se agață literele una cu alta
formând cuvinte potrivite?

Mi-a spus un prieten de-o viață c-a auzit un
bătrân sfătuindu-l să stea liniștit că Dumnezeu
a vrut să se odihnească pentru o vreme.

S-o fi săturat de pretențiile noastre din fiecare
ceas... dar are să revină să asculte cuvinte
potrivite pe care fiecare le rostim acum pentru
urmași.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

